

Beke Sándor

Szépséges kislakók

Az akváriumban
jókedvűen
úszkálnak
a díszhalak,
s míg
a mesterséges
fényben
a vízínövény alatt
pajkoskodnak,
színes hasukon
az apró
pikkelyek
szivárványlón
megcsillannak
az üres
csigaház fölött.

Ó, ezek
a díszhalak,
az ezüstösek,
a zöldeskékek,
s a pirosak,
milyen édesek!

Nézd,
a vízikehely
mellett,
az arany
és a kék
gurámi —
látod,
pettyes
testükkel
hogyan lebegnek,
s remeg a vízben
fonalszerű

hasúszójuk,
mintha otthon,
az ausztrál
szigetvilág
vizében
úszkálnának,
és lám,
milyen furcsa,
hogyan pontosan itt,
„e közös házban”
találkoztak
a maláji-félsziget
tündöklő
s magamutogató
gyöngygurámijával
ebben a bámulatos
vízibálban.

Színpompás,
aprócska,
acélkék színű
neonhalak
fől-alá
cikáznak sebesen,
egymást követik
békés csapatban,
valóban
ők volnának
a legszebb
vízi tünemények?
Alig tudom
követni őket,
a vízikalász
tövében
úgy csillogtatják
testüket,

mintha
mélytengeri
búvárok kezében
villogó,
apró kis
világító lámpák
lennének.

A lándzsás
vízipáfrány körül
vígán
lebegnek
az akvárium
királyai,
a tetszetős
amazóniai
vitorlások,
mint kecseskedő,
keringőt járó
táncművészek,
büszkén
és méltóságteljesen
billegnek,
egymást követik
ünnepi
tengeri táncot
járva.

Mintha
betolakodó lenne
— úgy tetszik —,
talán
egy békés idegen,
mintha
egy afrikai
bennszülött
lenne
hal képében:
rövid úszóival
fekete molly
ficáncol,
s néha

meg-megáll
a többi
hal között,
mintha
valami fontosat
közölné velük
az akvárium
selymes,
lágú vizében.

Sziklás
környezetben
heves viadal
készül:
a széles levelű
kardfű között
kerek
farokúszójával
s kitárt
kopoltyúfedőkkel
pózol
felberzenkedve
a területét védő
sziámi harcoshal,
s bizalmatlanul
meresztli szemét
az arra sodródó,
élelmet kereső
díszmárnára.

A langyos
vízben
ékeskedő
vázcsillagok
leveleit
csipegetik
a társaságkedvelő
szivárványos
guppik,
s fátyolos farkuk
a zöldellő
vízben

úgy tűnik,
mintha sokszínű
örök
zászlóként
lobogna,
ünnepélyesen.

A mohás,
vízkoptatta kavics
az algaevő
üvegharcsa
takarít,
s ha megzavarják,
haragosan
veszi célba
tekintete
a mocsárfán túli,
kötekedő
és feltűnő
szumátrai
díszmárnát.

Gyökérdarabok,
tört kagylóhéjak
s lyukas
kövek között
árnyas,
sötét rejtekhelyen
pihen
a búzavirággék
pikkelyű
papagájlatti
s fent,
a víz felszínén
a kagylótutaj
és a vízimoha
között,
a buja növényzetben
úszkál
kétségbeesetten
egy narancssárga
vízi csoda:

a békés
mexikói
kardfarkú hal
eszeveszetten
keresi a párját...

Mintha
ő lenne
a rendfenntartó
e közös
„tengerben”,
zöldesszürke hátú
falánk
malabári danió
közeledik
sebesen.

Ha megkopogtatom
az akvárium
üvegfalát,
eleséget várva
odagyűlnek
éhesen
a zöldes üveghez
a díszcsodák,
majd a vízibolhából,
s a vörös
szúnyoglárvából
jól lakmároznak.

Azután
mintha semmi sem
történt volna,
csendesesen
tovább folyik
a vízi élet,
csillog-villog
a színgazdag,
titokzatos
néma ház,
ahol
szél se jár,

eső se esik,
és soha
egyetlenegy hópehely
se hull —
csak az akvárium
üvegfalát
algáktól tisztító
apró
fekete csigák
— mint lánctalpas,
kicsi fekete
tankocskák —
haladnak,
takarítanak
tovább.

Este,
ha anyuka
kioltja
a vízi világot
beragyogó
fehér neonfényt,
az üvegmedence
lány vizének
sárga

kvarchomokján
ledől,
elálmosodik
ez a sok kedves
élőlény —
mintha a hullámzó
dísznövények
örök
harmóniájában
trópusi álmukat
aludnák,
mintha
egész éjszaka
veled,
velem,
velünk
álmodnának
ezek az édes,
idegen
kislakók,
szépséges
lakótársaink,
az akváriumi
halacskák.

Beke Sándor Olivér fotója
